

na tla. Nič se ni genila. Poizkušal jo je na vse načina oživiti. Zaman: knežnja Viljenica je bila mrtva — — —

Velikanski je bil njen pogreb. Takega še ni videl Ljubek. Iz vseh mest, trgov in selišč so privreli starejšine in velmožje k pogrebu in — k volitvi novega nadkneza. Pogreba so se vdeležili tudi Krutovi mornarji v svoji slikoviti narodni naši — Krut sam je namreč prosil mestne starejšine, da bi dovolili njegovim ljudem priti v mesto in iti za pogrebom njegove neveste, kar so mu starejšine seveda radi dovolili. In tudi preprostega naroda od blizu in daleč se je vse kar trlo pri pogrebu.

In ves zbrani ta narod je plakal s plačem velikanskim, ko so pogrebci polagali telesne ostanke knežnje Viljenice v zemljo. In vsi so se tresli v neki sveti grozi, in vsem je kakor težka mora legla na dušo mučna misel, da je smrt knežnje Viljenice strašna kazen in osveta vsepravičnega Boga za grozodejstva, ki so jih počeli njeni pristaši.

Krut je bil še tisto popoldne dal svojim mornarjem povelje, naj se za drugo jutro pripravijo na odhod iz ljubeške luke domov na Rujano. Proti mraku pa je šel — sam — še enkrat na gomilo bodriške knežnje. Sapa

je šuštel skozi drevje nad gomilo, po njegovi glavi pa so šuštele in šumele turobne misli. Mrak je padal na zemljo, mrak otožnosti in žalosti je padal na dušo njegovo.

Kar ga je iz mračnih misli zbudilo prihajanje več moških korakov. Ozrl se je; dvanajst starejšin — in v njih ozadju tudi Slavomir — je hitelo proti njemu.

„Knezovič Krut“, je dejal Volčan iz Roztoka, ko je z drugimi starejšinami prispel do njega, „skupščina bodriškega naroda te je ravnokar izvolila za bodriškega nadkneza, da s pomočjo višnjih bogov modro vladaš narod in ga braniš proti zunanjim in notranjim sovražnikom. Ali sprejmeš izvolitev?“

Krut je nekaj časa molčal, potem pa dejal odločno: „Hvala za zaupanje, a ne morem!“

Sedaj je pa stopil pred njega svečenik Slavomir in mu rekel: „Krut, sprejmi izvolitev! Čuvaj kot knez ono zemljo, ki krije telesne ostanke tvoje neveste. Tega vendar ne bodeš pripustil, da bi grobišče tvoje neveste skrunil kleti sovrag! Sprejmi izvolitev!“

„Sprejemem!“ je sedaj izjavil Krut.

„Živel nadknez Krut!“ je vzkliknil Slavomir. In vsa dvanajstjstora je zaorila:

„Živel Krut!“

ANTON MEDVED:

DVA BOGOVA.

Izmrdan in izkrokan,
roké trepetne in suhé,
sedi brezglasen, kakor klokan
na travniku, držeč se v dve gubé.

O slava ti, mučenec,
na veke živi tvoj spomin!
Za glavo pleteta ti venec
bogova: Alkohol in Nikotin.

